

А. Каралийчевъ

Коньтъ хвърли яздача

Презъ лѣтото на 1185 година, когато славянитѣ покрай Адриатика почнаха да кжсатъ първитѣ узрѣли праскови, предъ каменнитѣ стени на Драчъ спрѣха 200 военни кораби, пълни съ въоръжени до зъби нормани, проводени отъ краля на Сицилия Вилхелма II, да прегазятъ ромейската империя. Норманитѣ нападнаха крепостъта съ желѣзни костенурки, засипаха я съ дъждъ отъ стрели, затрупаха я съ камъни и огнь. Вътре биеха тревожно и безнадеждно черковнитѣ камбани. Отъ високитѣ крепостни кули защитницитѣ падаха като отбрулени плодове. Войницитѣ на задморския краль пробиха стената и нахълтаха въ града, тъй както нахлува мжтната вода презъ продъненъ язь. Втурнаха се да съкатъ де когото настигнатъ. Като разграбиха съкровищата и храната на хората, тѣ се раздѣлиха на две. Половината наскачаха отново въ корабитѣ, опънаха платната и потеглиха покрай брѣговетѣ на Адриатика къмъ водитѣ на Егея. Останалитѣ навлѣзоха въ Македонскитѣ планини и се спустнаха къмъ Солунъ. Презъ месецъ августъ норманитѣ изклаха всичкитѣ мже на Солунъ, а женитѣ поругаха. Въ тия смутни времена ромейтъ се биеха помежду си по улицитѣ на Константинополъ. Тѣ заклаха стария си императоръ Андроника I и на мѣстото му сложиха Исаака II Ангелъ. Новиятъ императоръ, щомъ видѣ на краката си пурпурнитѣ ботуши съ везани златни орли, рече най-напредъ да се ожени и проводи сватове при унгарския краль Бела III да искатъ неговата десетгодишна дъщеря за ромейска императрица. Краль Бела бѣше чувалъ за приказ-